

# JEWELL

## PERE RIISMED

Inglise keelest tõlkinud Nele Mikk



EESTI RAAMAT

**AADDRESSIL CHEYNE WALK 16**  
**ELANUD PERED**

**Perekond Lambid**

Henry Lamb sen ja Martina Lamb

Nende poeg Henry Lamb jun, kes kutsub end ka Phineas  
Thomsoniks

Nende tütar Lucy Lamb, kes oli kunagi abielus Michael  
Rimmeriga ning on Libby, Marco ja Stella ema

Lucy tütar Libby Jones, end. Serenity Lamb, kes on suhtes  
ajakirjanik Miller Roega

**Perekond Thomsenid**

David Thomsen ja Sally Thomsen

Nende tütar Clemency Thomsen, kes elab Cornwallis

Nende poeg Phineas Thomsen, keda kutsutakse ka Finn  
Thomseniks ja kes elab Botswanas

**Birdie Dunlop-Evers**, muusik

**Justin Redding**, Birdie elukaaslane

# 1

Juuli 2018

Rachel piilus unesegasena mobiiliekraani. Prantsuse number. Mobiil libises põrandale ja Rachel kahmas selle uuesti kätte, jõllitades numbrit päranisilmi, adrenaliin kehas pahisemas, kuigi kell polnud veel seitse hommikulgi. Lõpuks vajutas ta vastamisnuppu. „Halloo?“

„*Bonjour*, tere hommikust. Siin uurija Avril Loubet Nice'i munitsipaalpolitseist. Kas proua Rachel Rimmer kuuleb?“

„Jah,“ vastas Rachel, „kuulen.“

„Proua Rimmer. Kardan, et mul on teile kurbi uudiseid. Öelge, palun, kas te olete praegu üksi?“

„Jah, olen küll.“

„Kas on keegi, kelle te saaksite praegu enda juurde kutsuda?“

„Isa on, ta elab mu lähedal. Aga palun öelge, milles asi.“

„Noh, ma kardan, et täna varahommikul leidis koduabiline Antibes'i maja keldrist teie abikaasa Michael Rimmeri surnukeha.“

Rachel ahmis puhinal õhku sisse nagu aurrong. „Ohh,“ ütles ta siis. „Pole võimalik!“

„Tunnen teile südamest kaasa, aga see on paraku tõsi. Ja väliste tundemärkide põhjal on ta tapetud, mitu päeva tagasi pussitatud. Ta on vähemalt nädalavahetusest saati surnud.“

Rachel ajas end istukile ja pani mobiili teise kõrva äärde. „Kas see oli ... kas te teate, miks seda tehti? Või kes?“

„Kriminalistid on praegu kuriteopaigas. Leiame iga viimse kui asitõendi, mis võimalik. Aga paistab, et härra Rimmer polnud turvakaameraid sisse lülitanud ja tagauks oli ka lukustamata. Kahjuks pole mul teile praegu rohkem midagi kindlat öelda, proua Rimmer. Tõesti minu kaastunne.“

Rachel lülitas telefoni välja ja lasi sellel sülle kukkuda.

Siis vaatas ta ainiti, midagi nägemata akna poole, kus ruloo vahelt immitstes suvepäikest. Ta ohkas raskelt. Seejärel tõmbas ta unemaski silmle, pööras teise külje ning jäi uuesti magama.

## 2

Juuni 2019

Mina olen Henry Lamb. Ma olen neljakümne kahe aastane. Elan ühe nägusa *art déco* stiilis korrusmaja parimas korteris kohe Harley Streeti nurga taga. Kust ma tean, et just minu korter parim on? Sest uksehoidja ütles nii. Kui ta mõne paki üles toob – ta ei pruugiks neid üles tuua, aga toob, sest on uudishimulik –, kiikab ta üle mu õla ja tema silmad löövad ükselt paistva korterisiilu nägemisest põlema. Ma kasutasin sisekujundaja abi. Mul on peen maitse, aga ma ei oska oma maitsekaid asju kuidagi kokku sobitada, et ansambel moodustaks midagi visuaalse harmoonia sarnast. Ei. Visuaalset harmooniat ma luua ei oska. Aga pole hullu. Oskan paljusid teisi asju.

Hetkel ei ela ma – üsna ühemõtteliselt – ükski. Enne nende saabumist olin end ikka üksikuks pidanud. Tavatsesin naasta oma laitmatusse, koonerdamata renoveeritud korterisse oma

tusaste Pärsia kasside juurde ja mõtlesin, et küll oleks tore kellelegi oma päevast rääkida. Või küll oleks tore, kui keegi oleks praegu köögis ja vaaritaks mulle maitsvat õhtusööki, korgiks lahti mõne jaheda pudeli, või veel parem – segaks kokku mõne mõnusa kokteili. Mul on endast väga pikka aega nii väga kahju olnud. Aga terve viimane aasta on mul olnud majalised – õde Lucy ja tema kaks last – ning ma pole kunagi, iialgi üksi.

Köögis on pidevalt rahvast, aga nad ei sega mulle kokteile kokku ega lüdi austreid ega küsi mu päeva kohta, vaid kasutavad mu *panini*-grilli, et endale „juustukaid“ teha, nagu nad neid kutsuvad; või vales potis kakaod keeta; ning topivad vale prügi pakendikotti ja vastupidi. Nad vahivad minu kingitud nutitelefonidest lärmakaid arusaamatuid asju ja karjuvad üksteise peale ilma mõjuva põhjusega. Ja siis on veel koer. Jack Russelli terjeri moega tegelane, kelle mu õde viis aastat tagasi Nice’is prügikonteinerist süüa otsides leidis. Koera nimi on Fitz ja ta jumaldab mind. Tunne on vastastikune. Sisimas olen ma koeranimene ja hankisin kassid ainult sellepärast, et enesekesketel inimestel on nende eest kergem hoolitseda. Tegin isegi veebitesti – „Mis on sinu ideaalne kassitõug?“ –, vastasin kolmekümnele küsimusele ja sain vastuse: Pärsia kass. Ma arvan, et test oli vigane. Varem, lapsena, olin tuttav ainult ühe kassiga – ühe tigea olevusega, kel olid teravad küüned. Aga need pärslased on hoopis teist verd. Nad lausa nõuavad, et sa neid armastaksid. Sinul pole selles asjas mingit sõnaõigust. Koer Fitz neile ei meeldi ja see ka mitte, et koer Fitz meeldib mulle, niisiis on loomade omavaheline läbisaamine kohutav.

Mu õde kolis siia aasta tagasi sisse põhjustel, mida ma ei oskaks isegi sõnastada. Lühike versioon on see, et ta oli kodutu. Pikem versioon nõuaks tervet traktaati. Vahepealne versioon on see, et kui ma olin kümneaastane, imbus meie (väga suurde) isakoju koos perega sisse üks sadistlik petis. Enam kui viie aastaga haaras see petis kontrolli mu vanemate mõtete üle ja kooris nad

sihipäraselt paljaks kõigest, mis neil oli. See mees valitses me kodu nagu vangimaja ja näitelava, ning sai jöhkral moel kõigilt majaelanikelt kätte kõik, mida vähegi soovis, sealhulgas omaenda naiselt ja lastelt. Nende aastate jooksul toimus lugematul arvul mõeldamatuid asju. Sealhulgas jäi mu õde 13-aastaselt rasedaks ja sünnitas 14-aastaselt lapse, kelle jättis 10-kuisena Londonisse, et ise 15-aastaselt Lõuna-Prantsusmaale pageda. Seejärel sai ta kahe mehega veel kaks last, toitis ja kattis neid rahaga, mida teenis Nice'i tänavatel viiulit mängides, magas mõne öö tänaval ja otsustas siis koju tagasi tulla, kui aimas (muude asjade seas), et teda võib oodata pärandiosa usaldusfondist, mille vanemad meie lapseas asutasid.

Hea uudis on see, et eelmisel nädalal tehti usaldusfondist lõpuks ometi väljamaksed, ja nüüd – siinkohal võiksid hüüda fanfaarid – oleme temaga mõlemad miljonärid, mis tähendab, et õde võib endale oma elamise osta ning koos laste ja koeraga välja kolida, ja mina saan taas üksi olla. Ja siis tuleb mul silmitsi seista järgmise eluetapiga.

Nelikümmend kaks on imelik iga. Ei vana ega noor. Kui hetero oleksin, sahmiksin ilmselt paaniliselt ringi ja otsiksin töötavate munajuhadega naist, keda üleöö ära kosida. Aga juhtumisi pole ma hetero ega ole ma ka sedasorti mees, kellega teised mehed tahaksid mõttekaid ja pikaajalisi suhteid luua, seega olen ma kõige hullemas mõeldavas seisus – mitteamastusväärne, kuhtuva välimusega geimees. Mulle kuluks hädatapp ära.

Aga silmapiiril terendab ka midagi uut. Raha on tore, aga see pole raha, mis terendab. See, mis terendab, on puuduv pusletükk minevikust; mees, keda ma olen armastanud sellest ajast peale, kui me olime poisikesed ja elasime tolles õuduste majas. Mees, kes on praeguseks neljakümne kolme aastane, kannab üsna kasimata habet ja sügavaid naerukortse, ning kes töötab Botswanas loomavahina. Mees, kes on – *süžeeppööre* – minu lapsepõlve rikkunud petise poeg. Ja ühtlasi – *teine süžeeppööre* – mu

õetütre Libby isa. Jah, see oli Phineas, kes 16-aastaselt toona 13-aastase Lucy rasestas, ning jah, see oli paljudel tasanditel väär. Võiks arvata, et see peletas mind temast eemale, ja mõneks ajaks peletaski. Aga me kõik käitusime tolles majas vääralt – ükski ei pääsenud südametunnistust määrimata. Mina olen oma pattudega rahu teinud, sest need olid ellujäämisstrateegiad.

Phineas Thomsenit pole ma näinud seitsaadik, kui mina olin 16- ja tema 18-aastane. Aga eelmisel nädalal, minu õetütre sünnipäeval, ütles Libby uurivast ajakirjanikust peika, et oli Phinease asukoha välja selgitanud. See oli mõeldud ülimalt tähendusliku sünnipäevakingina. Üllatus! Siin on sulle sinu kauakadunud paps!

Siin ma siis olen: kenal juunikuisel kolmapäevahommikul oma vaiksuses magamistoas varjul, sülearvuti lahti, sõrmed puuteplaati silitamas ja sirvimas selle loomade kaitseala veebilehte, kus ta töötab, ja mida ma kavatsen väga-väga varsti külastada.

Kui me lastena koos elasime, kutsusin teda Phin Thomseniks. Vahepealsed aastad on ta end peitnud Finn Thomseni nime taha. Kui lähedal ma olin! Ph asemel F. Oleksin ta juba ammu leidnud, kui oleksin taibanud tähestikuga mängida. Kui nutikas temast. Nii nutikas. Phin oli alati üks nutikamaid inimesi, keda ma teadsin. Noh, minu järel muidugi.

Võpatan, kui ükselt kostab vaikne koputus. Ohkan. „Jah?“

„Henry, mina siin. Kas võin sisse tulla?“

Mu õe hääl. Ohkan jälle ja tõmban sülearvutikaane kinni. „Jah, tule pealegi.“

Lucy paotab ust ainult nii palju, et end tuppa libistada, ja sulgeb selle taas vaikselt.

Lucy on kena välimusega naine. Kui ma teda eelmisel aastal esmakordselt pärast meie teismeiga nägin, olin ma tema ilust rabatud. Tema nägu jutustab terveid lugusid; teda ei saaks tema neljakümnest eluaastast grammigi nooremaks pidada; riietub ta

nagu kaltsukubu, aga mingil moel näeb ta alati välja nägusam kui ükski teine kohal viibiv naine. See tuleb tema merevaigukollaste ja pähklipruunide silmade ning juuste määrdunud-kuldsete salkude koosmõjust; tema kaalutusest; tema hääle sügavast mesisusest; ning viisist, kuidas ta liigub ja end ülal peab ja asju puudutab ja sind vaatab. Mu isa vaatas teda kui kõndivat lihahirukat ja mu õnneseenest õde päris meie elegantselt pooltürklasest emalt kogu hea välimuse. Mina kukkusin välja seguna ühest ja teisest. Õnneks on mul vähemalt ema figuur, ebaõnneks aga rohkem kui parasjagu isa rohmakatest näojoontest. Ma olen looduse andidest parima välja pigistanud. Rahaga armastust ei osta, küll aga tahatud lõua, täiuslikult reastatud hambad ja lopsakaks süstitud huuled.

Mu tuba täidab parfüümõli hõng – õde võiab sellega juukseid, midagi pruunis klaaspurgis, mis näeb välja nagu maalaadalt ostetud.

„Tahtsin sinuga rääkida,“ ütleb ta ning tõstab toanurgast toolikorjult mu pintsaku mujale, et istet võtta. „Eelmisest nädalast, Libby sünnipäevast.“ Piidlen teda, andes mõista, et *jah, ma kuulan sind, räägi edasi*. „Mida sa tookord Libbyle ja Millerile ütlesid?“

Libby on see laps, kelle Lucy ja Phin said, kui Lucy oli neljateistaastane. Miller on Libby ajakirjanikust kavalier. Noogutan.

„Selle kohta, et tahad nendega Botswanasse kaasa minna.“ Noogutan veel. Ma teadsin, et ta selle jutuks võtab. „Kas sa mõtlesid seda tõsiselt?“

„Jah, muidugi mõtlesin.“

„Kas arvad ... kas see on ikka hea mõte?“

„Jah, minu arust lausa suurepärane. Miks mitte?“

„Ma ei tea. Tähendab, see peaks olema romantiline puhkusereis ainult neile kahele ...“

Laksutan keelt. „Miller rääkis, et peaks ema kaasa võtma, nii et vaevalt ta seda romantiliseks pidas.“



Ajan muidugi jama, aga pean vajalikuks end kaitsta. Miller tahab Libby Botswanasse viia, et too saaks taaskohtuda isaga, keda ta pole titest peale näinud. Aga lisaks on Phin osa minust. Mitte lihtsalt osa minust, vaid peaaegu tervik. Ma olen Phini peale mõelnud sõna otseses mõttes (ja ma mõtlen seda kõige otsesemas mõttes) vähemalt kord tunnis iga tund alates kuue-teistkümnendast eluaastast. Kuidas ma peaksin *mitte* tahtma jalamaid tema juurde tormata?

„Ma ei hakka neile kuklasse hingama,“ luban õele. „Lasen neil omi asju ajada.“

„Ahah,“ teeb Lucy kahtlevalt. „Ja mida sa siis ise teed?“

„Noh, ma ...“ Mõtlen järele. Mida ma siis teen? Pole aimugi. Olen Phiniga. Ja siis, pärast reisi – noh ... eks aeg annab arutust, eks ole.

### 3

August 2016

Rachel tutvus Michaeliga ühes Martha's Vineyardi apteegis 2016. aasta hilissuvel. Rachel ootas, et üks väga noor ja pisut hukkamõistva ilmega mees talle SOS-pillid väljastaks. Michael astus tema ette ja tervitas apteekrit energilise küsimusega: „Valmis või?“

Hukkamõistev apteeker pilgutas pikaldaselt silmi ja vastas: „Ei, söör, veel mitte. Kas võtaksite istet? Mul ei lähe enam kaua.“

Michael võttis Racheli kõrval istet, põimis käed rinnale vaheliti ja ohkas. Rachel tajus, et mees kavatseb juttu teha, ja tal oli õigus.

„See vennike,“ pomises mees, „teeb kohe päeva rõõmsamaks.“

Rachel naeris ja uuris teist lähemalt: neljakümnnendates, kui Racheli kolmekümnnendatega võrrelda. Muidugi päevitunud – pärast pikka Martha's Vineyardi suve ei jäänud keegi päevitusesta. Juuksed vajasisid tal küll lõikamist, aga ilmselt ootas mees sellega linna naasmiseni.

„Paras kuivik,“ poetas Rachel poolihääli vastu.

„Jah,“ nõustus mees, „tõesti. Veider nii noore inimese kohta.“

Rachel tundis oma ihul alles äsja maha uhutud Aideni-nimelise poisi higi; helli kohti reite sisekülgedel, mida poisi puusanukid olid hõõrunud; noormehe õlleaurude magusat lõhna oma kehaõnarustel. Ja nüüd flirtis ta juba mehega, kes oleks Aidenile isaks passinud, sellal kui ootas hädatabletti võimaliku raseduse ennetamiseks.

Rachelil oli tõepoolest aeg koju minna. See suvi oli meeletu ja räpane ning ta tundis end lõpuni tühjaks pigistatuna.

Apteeker tõmbas selja tagant hoidiku küljest paberkoti ja vaatas silti. „Rachel Gold?“ hõikas ta. „Teie ravimid on valmis.“

„Oi.“ Rachel naeratas Michaelile. „Minu omad. Loodan, et teil ei tule liiga kaua oodata.“

„Trügisite järjekorras ette,“ ütles Michael sardonilise naeratusega.

Rachel tippis PIN-koodi kaardilugejasse ja võttis apteekrilt koti vastu. Kui ta minekule pöördus, vaatas Michael teda endiselt. „Kust te pärit olete?“ küsis too.

„Inglismaalt.“

„Selge see, aga kust täpsemalt?“

„Londonist.“

„Ja kust Londonist?“

„Te tunnete Londonit?“

„Mul on Fulhamis korter.“

„Aa, selge,“ ütles Rachel. „Ma elan Camden Towni linnajaos.“

„Kus kandis?“

„Ee.“ Rachel hakkas naerma.

„Vabandust, ma olen lihtsalt anglofiil, Inglismaa järele hull. Aga rohkem ma ei päri. Lasen teil minna, Rachel Gold.“

Rachel kergitas ähmaseks hüvastijätuks kätt ja läks kiiresti läbi poe, uksest välja ja tänavale.

Kaks kuud hiljem sõi Rachel oma stuudios töölaua taga lõunat, kui tema meilikasti vupsas e-kiri pealkirjaga „Ameerika anglofiililt inglise vaheletrüggijale.“ Rachelil läks sekund-kaks aega, enne kui aju need esmapilgul seosetult ritta laotud sõnad läbi hammustas. Siis klõpsas ta kirja lahti:

Tere, Rachel Gold

Siin Michael. Me kohtusime augustis Martha's Vineyardi apteegis. Sa haisesid puusuitsu ja õlle järele. Heas mõttes. Ma peatun järgmised kuud Londonis ja mõtlesin, kas tead Camdenis mõnd kohta, mida võiksin lähemalt uurida. Ma pole sinna pärast seda eriti sattunud, kui käisin teismelisena hašišijahil ja ostsin lõpuks hoopis triibulise seljakoti ja vesipiibu. Aga kindlasti on seal enamatki vaadata kui turg ja narkodiilerid, nii et kuulaksin rõõmuga kohaliku soovitusi. Kui su pea pöörleb õudusest, et see sõnum sinu postkasti potsatas, siis kustuta see, eira seda või helista politseisse. (Ei, ära politseisse helista!) Aga kui mitte, siis oleks tore sinust kuulda. Ja sinu meiliaadressini viis mu muide veidi kinnismõtteline huvi Inglise postikoodide vastu. Guugeldasin „Rachel Gold + NW1“ ja leidsingi sinu veebilehe. Kui kohane, et ehtekunstniku perekonnanimi on kuld. Soovin vaid, et mu perenimi oleks

Diamond, sest kuld ja teemant on ju täiuslik paar. Paraku on see Rimmer. Tõlgi seda, kuidas paremaks pead. Igatahes suhtleme, kui suhtleme, ja kui mitte, siis ostan midagi sinu veebilehelt ja kingin selle oma emale sünnipäevaks. Sa oled väga-väga andekas.

Sinu Michael xo

Rachel istus hetke liikumatult, hoidis hinge kinni ja kaalus, kas naeratada või nagu krimpsutada. Ta meenutas mehe nägu, aga see ei tahtnud õnnestuda: Meenus hoopis Dexteri osatäitja Michael C. Hall, kes kippus õiget Michaelit varjutama. Meili lõpust leidis ta firmanime: MCR International. Kui Rachel seda guugeldas, ilmus ekraanile anonüümse välimusega veebileht, mis näis kuuluvat mingile logistika/kaubaveoga tegelevale ettevõttele kontoriga Antibes'is Lõuna-Prantsusmaal. Ta sisestas otsinguribale „Michael Rimmer + Antibes“ ja pärast mõningaid otsinguid leidis Rachel ta kohalike uudiste lehelt, kus mees kergitas uue restorani avamispeol šampanjapokaali. Rachel suurendas mehe nägu ja põrnitses ekraani. Mees ei meenutanud kuidagi Dexteri osatäitjat. Ta nägi välja ... lihtsalt nägus, nagu Rachel oleks seda nimetanud. Lihtsalt nägus. Aga selles, kuidas valge T-särk siniste teksaste servale langes, oli midagi seksikat. Särk polnud püksi topitud ega pükste peal sirgu tõmmatud, vaid riivas nende serva. Nagu kutse. Rachelile mõjus see üllatavalt ja järsku ka erutavalt, sest kui ta pilgu uuesti mehe näole tõstis, näis see rohkem kui lihtsalt nägus. Mees nägi välja karm, peaaegu julm. Aga see Rachelit meeste juures ei häirinud. Seda võis ta tahtmise korral ära kasutada.

Rachel sulges e-kirja. Ta vastab sellele. Nad saavad kokku. Seksivad. Seda kõike ta juba teadis. Aga mitte kohe. Oodaku väheke. Rachelil polnud ju kiiret.

## 4

Juuni 2019

Järgmisel hommikul lähen jooksmas. Pean aus olema ja tunnistama, et tegelikult mulle jooksmine ei meeldi. Aga samas ei meeldi mulle ka spordiklubi käia ja näha kõiki neid täiuslikke poisse, kes ei vaata isegi minu poole. Vanasti oli spordiklubi mu jahimaa, aga enam mitte. Nüüd riietun lihtsalt, hoian pilku maas ja kiristan hambaid, kuniks tunnen lohutavat ja rahuldustpakkuvat kontakti jalgade, maapinna, minu mõtete ja kõrvus tümpsuga muusika vahel, ning jätkan seda, kuni Regent's Parkile on ring peale tehtud. Siis võin ülejäänud päeva rahul olla.

Aga täna ei leia ma õiget rütmi. Hingetõmbed kratsivad kopse ja ma tahan pidevalt seisma jääda, maha istuda. See tundub vale. Pärast uudise saamist, et Phin on kusagil olemas, tundub üldse kõik vale.

Jalad põrutavad nii kõvasti vastu teekatet, et võin läbi ketsitalla peaaegu teekonarusi tunda. Ootamatult piilub pehme juunikuise pilvkatte vahelt päike ja kõrvetab mu silmi. Panen päikesesprillid ette ja lõpetan jooksmise.

Olen tee kaotanud. Ainult Phin aitaks mul selle uuesti leida. Kui tagasi koju jõuan, helistan Libbyle. Armsale Libbyle.  
„Tere, sina!“

Ta on täpselt sedasorti tüdruk, kes ütleks „Tere, sina“. Vastan nii südamlikult, kui suudan: „Tere, sina ka!“

„Mis uudist?“

„Uudist? Ah, ei midagi erilist. Käisin jooksmas ja ligunesin duši all. Mõtlesin sellest, mida me sinu sünnipäeval arutasime.“

„Safarist või?“

„Jah, safarist. Lucy räägib, et ma ei peaks tulema.“

„Oi. Miks siis?“

„Ta arvab, et te Milleriga tahate oma romantilisel puhkuse-reisil kahekesi olla.“

„Oi ei, see on küll jama. Me võtame su hea meelega kaasa. Üks väike tõrge on küll.“

„Tõrge?“

„Jah, Miller helistas eile safarimajakesse, et broneeringusse üks inimene juurde lisada, ja selgub, et Phin on ...“ Ta vaikib.

„Jah?“

„Ta on läinud.“

Vajun raskelt lähimale toolile, suu üllatusest ammuli. „Läinud?“

„Jah. Peres olevat mingi hädaolukord. Ja nad ei tea, millal ta tagasi jõuab.“

„Aga ...“ Jään vai. Vahutan vihast. Libby peika Miller on uuriva ajakirjanikuna heas kirjas. Ta on aastaid Phini taga otsinud (mitte minu pärast, eks ole, vaid Libby pärast), aga viis sekundit pärast talle jälile jõudmist sai ta hakkama sellise käkiga, mis ajas Phini ummisjalu põgenema, mis tähendab ajakirjanduses sama, mis hirvejahil oksa peale astumine.

„Ma ei mõista,“ ütlen ma, püüdes rahulikuks jääda. „Mis valesti läks?“

Libby ohkab ja ma kujutlen, kuidas ta oma ripsmeotsi puudutab, nagu tal rääkides kombeks on. „Me ei tea. Miller oleks võinud broneeringut tehes diskreetsem olla. Meie ainus teooria on see, et Phin tundis kuidagi mu nime ära. Arvasime, et ta teadis ainult minu sünninime, eks ole. Aga võib-olla sai ta kusagilt mu kasuvanemate pandud nime ka teada. Kuidagi.“

„Ma oletan, et enda broneeringu tegi Miller mõistagi valemime alt?“

Järgneb põgus vaikus. Ohkan ja tõmban käega läbi niiskete juuste. „Tegi, jah?“

„Ma ei tea. Tähendab, miks ta peaks?“

„Sest ta kirjutas meie perest viie tuhande sõnalise artikli, mis ilmus päevalehes alles viis aastat tagasi. Ja võib-olla teeb Phin muudki peale džiibis istumise ja vilunud välja nägemise. Kasutab näiteks internetti?“ Panen suu tujukalt kinni. Vastik, vastik, vastik. Ära ole Libby vastu vastik. „Vabandust,“ ütlen ma. „Vabandust. See ajab lihtsalt närvi. Muud midagi. Mõtlesin lihtsalt, et ...“

„Saan aru,“ ütleb tema. „Saan aru, mis sa mõtled.“ Aga ei saa ta midagi. Ta ei saa tuhkagi aru.

„Nii,“ jätkan ma, „aga mida sa teha kavatsed? Ikkagi minna?“

„Ma ei teagi,“ ütleb tema. „Mõtleme selle peale. Võib-olla lükkame reisi edasi.“

„Või võiksite hoopis ...,“ alustan ma, kui peas hakkab kuju võtma võimalik lahendus, „... välja uurida, kuhu ta läks?“

„Jah. Miller töötleb toda kaitseala kutti. Vaatab, mida temalt annab välja meelitada. Aga paistab, et seal ei tea ka keegi Phin Thomsenist õieti midagi.“

Tõmban jutuotsad kokku. Asjad, mida ma ei saaks Libbyga arutada, sumisevad mul killukestena mõtteis, ja mul on neist pildi kokku panemiseks aega ja rahu vaja.

Lähen uuesti Phini loomakaitseala veebilehele. Tegemist on tõeliselt väärrika ettevõtmisega, mis on pärvinud ka rahvusvahelist tunnustust. Laitmatute ökoloogiliste, keskkondlike ja sotsiaalsete soovitustega. Phin töötakski muidugi ainult sellises kohas.

Ta rääkis mulle juba 15-aastaselt, et ühel heal päeval saab temast safarigiid. Ma ei kujuta ette, millise tee ta pärast meie õuduste majast lahkumist läbi pidi käima, et sinnani jõuda, aga igatahes see tal õnnestus. Kas mina tahtsin tookord lapsena saada trendika moepoodide disainilahendusettevõtte kaasasutajaks? Ei, muidugi ei tahtnud. Mina tahtsin seda, mida iganes elu mulle ette viskab. Olla see, kes ikka ollakse, kui oled läbi teinud tavalised asjad, mida teeksid tavalised inimesed, kes pole kasvanud

õuduste majas ega elanud terve noorukiea üksinda kööktubades, ilma et neil oleks haridust, sõpru ega sugulasi. Vaat *selleks* ma tahtsingi saada. Aga reaalsus, mille universumite lõputult pöörlev loosiratas mulle ette söötis, on selline, ja ma peaksin selle üle rõõmus ja tänulik olema. Mingis mõttes olenigi. Mõnes paralleeluniversumis oleksin ehk istunud ja paksuks läinud nagu mu isa enne mind, ja oodanud, millal vanemad kõrvad pea alla panevad ja varanduse mulle pärandavad. Ma oleksin võinud igavat jõudeelu elada. Aga mul ei jäänud muud üle kui tööle minna ja ma olen selles edukas olnud, nii et elu polegi kõige hullem, või mis?

Phin teadis muidugi juba siis, mida ta soovib. Tema ei jäänud ootama, et universum teda vooliks. Ta voolis seda oma tahtmist mööda ise.

Lähen tööle, kuid ei suuda ei konverentsikõne ega kahe koosoleku vältel keskenduda. Nähvan inimestele, kelle peale ma pole kunagi varem nähvanud, ja tunnen end üdini näruselt. Kui kell seitse õhtul koju jõuan, on mu õepoeg Marco end koos ühe klassikaaslasega diivanile istutanud. See klassivend on meeldiv poiss, keda olen varemgi näinud ja kelle vastu olen püüdnud kena olla. Kui tupp astun, tõuseb ta püsti ja ütleb: „Tere, Henry. Marco ütles, et tohin külla tulla. Loodan, et sa ei pahanda.“ Tema nimi on Alf ja ta on imekena. Aga praegu ei taha ma teda enda diivanile ega jagu mul talle isegi naerastust. Mühatan: „Palun õelge, et te ei kavatse kokkama hakata?“

Alf heidab Marcole ebakindla pilgu ja mõlemad raputavad pead. „Ei,“ vastab Alf, „mõtlesime niisama hängida.“ Noogutan napilt ja lähen oma tupp.

Ma tean, mida teha. Ja ma tõesti pean midagi tegema, sest muidu lähen lõhki. Ma ei malda ka niisama istuda ja oodata, millal too kurbliku näoga Miller Roe asjad joonde ajab. Pean need ise korda ajama.